

[Christmas Møller.]

lede Forslaget om de 2 Mill. Kr.s Overførsel fra de 30 Mill. Kr. til $\frac{5}{6}$ Undervandsbaad eller $1\frac{1}{4}$ Torpedobaad, for, om jeg saa maa sige, at opfylde blot noget af det, som Landstingsmand Hauch var gaaet ind for.

Jeg har med overordentlig Interesse fulgt det ærede Medlem paa hans politiske Løbebane. Jeg har studeret mig til meget af den og har paa nært Hold fulgt den i over en Snes Aar, og jeg kan sige, at enhver Politiker kan lære meget af det ærede Medlem, og han kan navnlig lære dette, at er man i en snavs Situation, saa springer, om jeg saa maa sige, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard altid lige ud i den og indtager det Standpunkt, som man mindst skulde vente af det ærede Medlem.

Dernæst vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, som her fra Talerstolen sagde, at hele Partiet, *hele Partiet*, var ganske enig i det Forslag, som var stillet om Overførsel fra Hæren til Flaaden, at dette hører ogsaa til den Slags Ting, som kan siges, men det hører efter mit Skøn ogsaa til den Slags Ting, hvorom der staar et vældigt Pladask, efter at det er blevet sagt.

N. Neergaard: Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller kender jo saa godt som nogen de særlige Forhold, der har været gældende her i Landet ved Behandlingen af Forsvarslovene, og hvis det ærede Medlem spørger mig, om jeg synes, at Forsvarslovene og Forsvarsbudgetterne er blevet behandlet efter samme Recept som andre Love og andre Budgetter, saa skal jeg med største Beredvillighed svare: Nej, det er de ikke. Paa Grund af de mange forskellige historiske Forhold, som jeg ikke behøver at repetere her, er Forsvarslovene og Forsvarsbudgetterne, desværre siger jeg, kommet til at indtage en Undtagelsesstilling her i Landet, det er meget rigtigt. Og saa ved det ærede Medlem ogsaa godt, hvad Rolle dette Normalbudget spillede den Gang. Overfor de voldsomme Angreb, der blev rettet paa det, blev det Gang paa Gang udtalt fra Venstres Side, baade fra Ministerens Side og fra Ordførerens Side, at vi følte os forpligtet ved Budgettet, for ellers kunde det risikeres, at den Militærudgift, som var Grænsen for, hvad vi mente at kunne gaa til, blev overskredet. Derfor paaberaabte man sig Gang paa Gang under Forhandlingen Budgettet, og derfor er vi til en vis Grad bundet ved det, dog ikke anderledes, end at vi lige saa vel som det konservative Folkeparti erkender, at Flaadens

Nybygningskonto bør forøges; men vi søger dertil ad de Veje, som gør det nogenlunde sandsynligt at naa Maalet.

Saa spørger det ærede Medlem mig om en Ting til, nemlig om Lovene af 1922 fuldt ud opfyldes ved de Ændringsforslag, jeg har stillet. Nej, det gør de ikke, og akkurat det samme kan siges om de Ændringsforslag, som de ærede Konservative har stillet. De vil dog vel heller ikke paastaa, at Lovene af 1922 derigennem opfyldes fuldt ud. Nej, det gør de ikke, fordi det ærede konservative Parti ligesom andre maa stikke Fingeren i Jorden og lugte, hvor de er, og de søger i nogen Grad at indrette deres Forslag efter, hvad de kan tænkes at faa gennemført. Det er ikke lykkedes dem her, men jeg gaar ud fra, at man fra den Side paa ingen Maade tør paastaa, at Forsvarslovene derved er fyldestgjort. Det er de ikke. Man nærmer sig mere eller mindre til at fyldestgøre dem, men heller ikke mere.

Dernæst anholdt det ærede Medlem et Ord, jeg havde sagt om, at det var hele vort Parti. Ja, det er vedtaget af vort Parti. Jeg kan selvfølgelig ikke svare for, om der maaske er et Par enkelte Medlemmer, som har Skrupler i saa Henseende, men det er en Partibeslutning, som Partiet som saadant staar inde for.

Det ærede Medlem var afgjort uheldig, da han forsøgte at paavise, at de Ændringsforslag, Venstre har stillet, ikke skulde være i Overensstemmelse med, hvad Landstingsmand Hauch udtalte i Landstinget paa Partiets Vegne. Det er de netop, de er nøje overvejede, og dem stod Partiet bagved, og derfor stod der heller ikke, hvad der vilde have været meget uforsigtigt af os i den nuværende Situation, at næste Aar maatte Budgetterne bringes i Overensstemmelse med Forsvarslovene af 1922. Det indsaar vi var en Umulighed. Men vi sagde udtrykkeligt: „mere i Overensstemmelse“. Det kom det ærede Medlem for Skade at oplæse. Det er netop disse Ord, som viser, at han og ikke jeg har Ret — nej, jeg og ikke han.

Christmas Møller: Den næstsidste Bemærkning af det ærede Medlem kan jeg slutte mig til, at det var mig, der havde Ret, og ikke ham. Da kom det ærede Medlem for Skade at sige Sandheden, som den er. Jeg kan ogsaa slutte mig til den første Bemærkning af det ærede Medlem, i hvilken han sagde, at han meget gerne vilde indrømme, at Forsvarslovene af 1922 ikke var behandlet efter samme Recept som andre Love. Det sagde det ærede